

Serengeti, el país de les bèsties

Per Xavier Aramburu-Zabala

Imagina't estar cara a cara amb l'animal terrestre més gran del món, fotografiar les majors migracions de mamífers terrestres o sentir-te l'animal més feble entre tots els que t'envolten. Aquestes són algunes de les sensacions que un experimenta quan està al Parc Nacional del Serengeti, a Tanzània, un àrea tan extensa (13.000 km²) com Montenegro, i habitada només per animals salvatges. Una de les poques ubi-

cacions del món on pots observar els "Big Five": el lleó, el lleopard, l'elefant, el búfal del Cap i el rinoceront. També, per als amants de les aus, pot resultar una experiència inigualable observar l'estruç (*Struthio camelus*) c. massaicus en llibertat, o ocells tan prehistòrics com el secretari (*Sagittarius serpentarius*).

A l'hora de contar la meva aventura a Tanzània faré una distinció entre dos aspectes que em varen deixar re-

alment impactat: la societat nativa per una banda, i els animals salvatges per l'altra. El meu viatge, organitzat per una empresa especialitzada en viatges d'aventura, consistia en passar els primers dies amb la gent local i, els darrers dies de safari, als parcs nacionals. A Tanzània tens l'oportunitat de conèixer el famós poble massai, una societat estancada al neolític en ple segle XXI.

L'experiència de conèixer aquesta

gent és xocant per a un occidental ja que veus d'a prop un estil de vida primitiu. Els massais viuen a uns assentaments prehistòrics anomenats bomes, uns cercle de cabanes fetes de branques i envoltades de palissades per encerclar el ramat. La seva vestimenta també és arcaica, consisteix en vestits tradicionals molt acolorits guarnida amb collarets, polseres i arracades de perles de colors. La interacció amb

el viatger va dirigida a l'intent obsesiú de vendre polseres i collars manufacturats per ells, i que semblaven eren unes de les seves poques possessions materials. Tot i això, el seu esperit lluitador i supervivent t'omple de coratge; gent que no té res i a l'hora et regala un somriure.

La sensació que et dona veure el seu estil de vida pot ser de misèria, però al contrari, no sofreixen drames ni

conflictes directes. La seva única preocupació són les pluges, ja que aquestes asseguren la supervivència del ramat. Justament, vaig estar present durant la temporada de pluges, però ara castigada per la sequera, que deixava un panorama àrid i desolador. La climatologia adversa era present a les carns del massai, patint la desnutrició. Tinc present encara les imatges de vaques que amb prou feines es mantenien dre-

tes, a punt de caure desmaiades. També, tinc gravat els nins massais, de no més de 6 anys, guardant el ramat sense cap ajuda, a centenars de metres dels seus poblats.

La primera localització del meu viatge fou el Llac Natrón, d'uns 800 km² de superfície, a la Gran Vall del Rift. Un gran llac d'aigua salada rica en sodi, magnesi i clor que impossibilita la vida animal, excepte la dels flamencs menuts (*Phoenicopterus minor*), que filtren les aigües alcalines amb el bec. Aquest llac és famós pel color vermellós que cobreix la superfície a causa de les algues que hi creixen, a més a més de la bella catifa rosada que es percep des de la costa a l'observar l'extensa colònia de flamencs que hi viuen. Aquest és el vertader atractiu de la zona: poder observar milers de flamencs custodiats per aigües letals que produeixen saboneres blanques del sodi.

A l'àrida vorera del llac hi trobam les tribus massais i alguns animals migrants, com el nyu (*Connochaetes taurinus*) o la zebra (*Equus quagga*) que cerquen les zones amb aigua dolça per sobreviure a les dures temperatures. Molts d'aquests animals perden la vida de camí als manantials, i la devastadora calor deixa cadàvers sembrats al panorama.

Un altre reclam és l'observació de les grans girafes massai que guaiten el cap per sobre la frondosa vegetació. A més, es poden observar babuïns i ocells, com ara la gallina de Guinea.

Deixàrem aquella zona condemnada a les sequeres per dirigir-nos a una de les zones més salvatges del planeta: el Parc Nacional del Serengueti. Dins aquesta gran reserva d'animals herbívors i carnívors, sense barreres a la seva frontera, els animals són totalment lliures. La immensa sabana traçada sols per camins sense asfaltar, es combina amb denses garrigues africanes que donen protecció als grans herbívors. L'ecosistema segueix perfectament establitzat, preservant una cadena tròfica sense intervencions humanes. A la pradera volcànica, que cobreix la immensitat del parc, veim sense problema les girafes, les zebres i els nyus. Dintre els grans grups de zebres, podem observar antilops de diferent indole, com búbals (*Alcelaphus buselaphus*), impales (*Aepyceros melampus*) o topis (*Damaliscus korrigum*).

La meva primera experiència al parc va ser més que gratificant, ja que

vaig tenir la sort de topar amb una parella de lleopards ajaguts a sobre un arbre, a pocs metres del cotxe. El gran feli amaga allà les seves preses d'altres depredadors, i és capaç d'enfil·lar un cadàver, tan gran com ell, a la copa d'una acàcia. Tenir cara a cara un gran depredador, com el lleopard, et glaça la sang i et puja el nivell d'adrenalina. També varem poder presenciar la tendra imatge d'una lleona cuidant els cadells: tres joves de diverses edats que jugaven

entre ells a la vora d'un riu. Però el més sorprenent de tot va ser veure com una altra lleona, no molt lluny, caminava sigilosa rere un grup de zebres. A pocs metres estàvem nosaltres, dintre els cotxes, esperant presenciar una caceria imminent i dramàtica que, finalment, va resultar fallida. No em puc imaginar com t'has de sentir presenciant una caceria on la presa és més grossa que un humà.

Una vegada acabada la gran sort d'albirar els dos grans felins del parc, tocava fer quilòmetres, dintre el gran tot terreny, per seguir observant animals. Dels tres dies que estàrem als parcs del Serengueti i del Ngorongoro, fent safaris de sol a sol, no vàrem observar moments d'acció aparent. Els animals solien estar descansant o en estat d'espera. Les altres observacions de lleons varen ser monòtones, ja que aquest animal dorm una mitja de vint hores al

dia, i és molt complicat veure'l en acció. Al contrari, es poden observar desenes d'elefants en manada pasturant la sabana vint hores diàries.

“La recomanació principal per fer un safari com aquest és anar en vestimenta còmoda, pots passar vuit hores cada dia al cotxe només fent una aturada a la zona de picnic per dinar, ja que baixar del cotxe durant un safari està totalment prohibit. Els cotxes solen es-

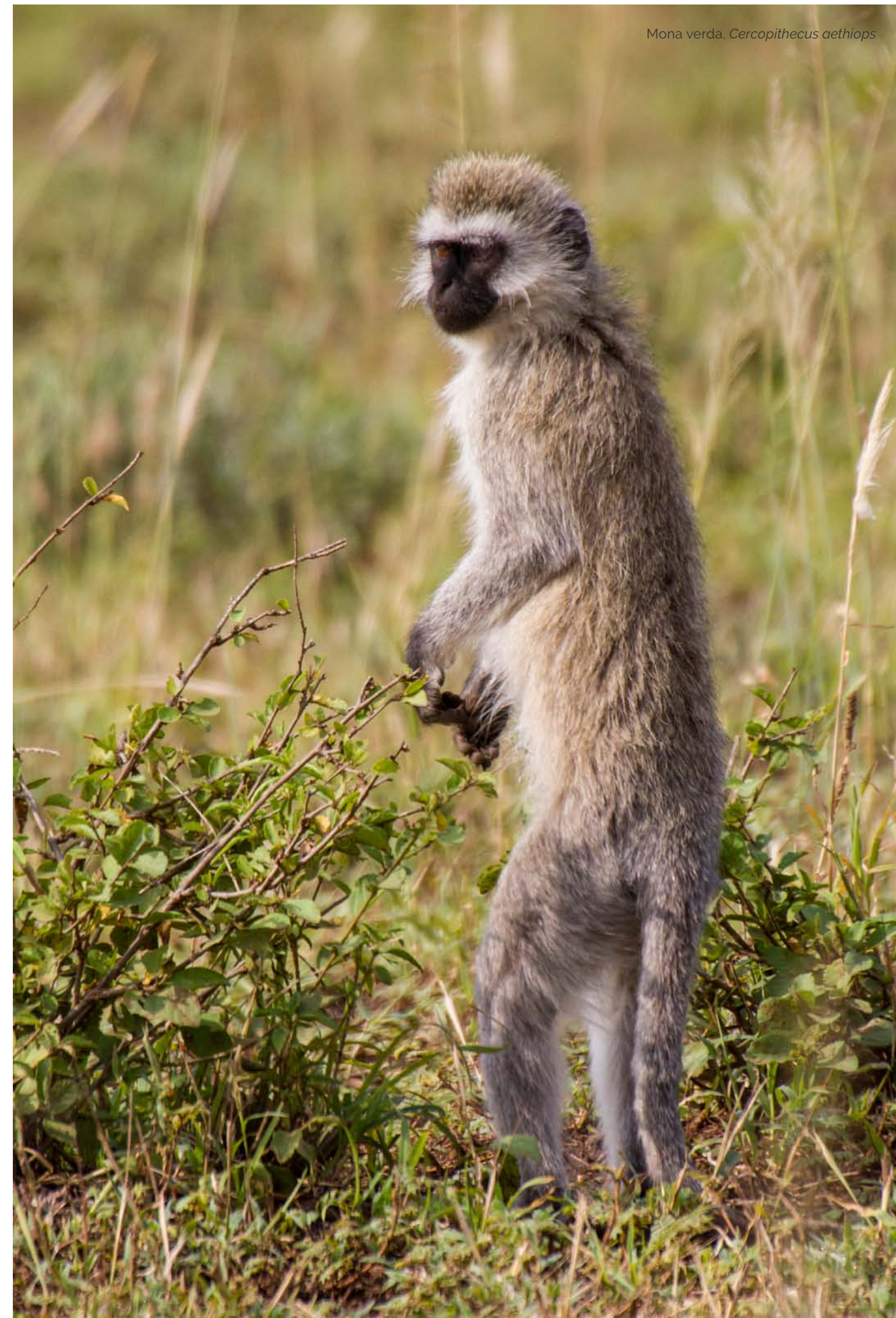
tar adaptats per a l'observació i la fotografia. Dins el meu tenia suficient espai al sostre per poder prendre fotografies amb comoditat. Quant a equip, és recomanable portar un tele-zoom pels animals petits i ocells, a més d'un gran angular per captar les panoràmiques de les sabanes i alguns animals de gran mida que s'apropen al vehicle. Economitzar l'equip és una bona idea, ja que de vegades no tens temps a cercar objectius o afegir-hi complements. Si es-

tàs pensant en fer aquest viatge, et recomanem que triïs bé els dies dedicats a la visita, ja que amb tres o quatre dies pots veure els principals animals fora problemes, tot i que si estàs més dies tens més oportunitats de viure escenes d'acció sorprenents.”

El darrer dia de safari el passàrem a la Zona de Conservació del Ngorongoro, una àrea petita en comparació amb el Serengueti (8.288 km²). El Ngo-

Búfal africà, *Syncerus caffer*

Mona verda, *Cercopithecus aethiops*

Hipopòtams, *Hippopotamus amphibius*

rongoro és un cràter d'origen volcànic que acull una quantitat immensa d'animals, i és la zona de menor tamany on podem trobar els "Big Five". Pels amants dels animals, el Ngorongoro és extraordinari a causa de la concentració de vida que es troba dins la seva extensa pradera central. Allà hi podem trobar

el búfal cafre (*Syncerus caffer*), estruços (*Struthio camelus*) i sobretot, el rinoceront negre. Aquest darrer em cridava molt l'atenció, ja que tot i ser el darrer "Big Five" que vaig poder observar, el rinoceront negre (*Diceros bicornis*) és una espècie greument amenaçada per la caça furtiva, fins al punt que sols que-

den 17 exemplars a la zona de conservació.

No m'aventuraria a viatjar a aquest país sense trepitjar el famós Ngorongoro, la seva bellesa emociona a qualsevol amant de la naturalesa, i per alguna cosa li diuen "l'arca de Noé natural", hi ha animals arreu com un autèntic para-

dís. Els dos únics animals que no trobarem allà dins són la girafa i els elefants femella, que temen per la vida de les seves cries. Pels altres animals deu ser un plaer absolut aquest lloc, a causa del seu microclima, estancat entre les voreres del cràter, i que fa que l'esplànada visqui una primavera permanent.

Les pluges són abundants, i fan que la vegetació sigui exuberant i atregui als herbívors.

No hi ha paraules per descriure l'emoció de l'aventura i l'espectacularitat de les escenes que veuen els teus ulls. Només puc dir que varen ser unes vacances diferents, que no podré

oblidar mai i que em deixa una galeria d'imatges i records que esper hàgiu gaudit també. •